

หัวข้อการค้นคว้าแบบอิสระ	การศึกษาความเต็มใจจ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อ การอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติดอยภูคา จังหวัดน่าน	
ผู้เขียน	นางสาวสุภาพร เลิศสุวรรณ	
ปริญญา	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต	
คณะกรรมการที่ปรึกษา	อ.ดร.ฉัตรพงษ์ แก้วสมพงษ์	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
	ผศ.ดร.ชูเกียรติ ชัยบุญศรี	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักท่องเที่ยว และเพื่อประเมินมูลค่าความเต็มใจจ่ายของนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติดอยภูคา จังหวัดน่าน โดยได้สมมติสถานการณ์ทางเลือกในการประเมินมูลค่าความเต็มใจจ่าย 2 ทางเลือก คือ โครงการอนุรักษ์ และโครงการพัฒนา ดังนี้ โครงการอนุรักษ์ วิธีที่ 1 คือการจัดตั้งศูนย์เพาะชำพันธุ์ไม้ โครงการอนุรักษ์ วิธีที่ 2 คือ การเสริมสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ โครงการพัฒนา วิธีที่ 1 คือการบริการข้อมูล ข่าวสารทางด้านการท่องเที่ยว โครงการพัฒนา วิธีที่ 2 คือการพัฒนาปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก โดยได้ทำการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาเที่ยวอุทยานแห่งชาติดอยภูคา จำนวน 400 ตัวอย่าง และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยแบบจำลองทอบิต (Tobit Model) โดยเทคนิควิธีการวิเคราะห์การประมาณภาวะความน่าจะเป็นสูงสุด (Maximum Likelihood Estimate: MLE)

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 207 คน (ร้อยละ 51.75) มีอายุอยู่ในช่วง 20 - 29 ปี จำนวน 169 คน (ร้อยละ 42.25) ด้านสถานภาพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด/หย่าร้าง/หม้าย จำนวน 277 คน (ร้อยละ 69.25) และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน จำนวน 264 ตัวอย่าง (ร้อยละ 66) ระดับการศึกษาส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 205 คน (ร้อยละ 51.25) และเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 126 คน (ร้อยละ 31.50) โดยระดับรายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท จำนวน 128 คน (ร้อยละ 32) ส่วนด้านมูลค่าความเต็มใจจ่ายของนักท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวมีความเต็มใจจ่ายในการอนุรักษ์

อุทยานฯ ด้วยโครงการอนุรักษ์ วิธีที่ 1 เท่ากับ 53.40 บาทต่อคน มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์เท่ากับ 1,592,655 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเต็มใจจ่าย ได้แก่ สถานภาพ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษา และระดับรายได้ต่อเดือน ความเต็มใจจ่ายด้วยโครงการอนุรักษ์ วิธีที่ 2 เท่ากับ 84.57 บาทต่อคน มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์เท่ากับ 2,522,300.25 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเต็มใจจ่าย ได้แก่สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพและระดับรายได้ต่อเดือน ความเต็มใจจ่ายด้วยโครงการพัฒนา วิธีที่ 1 เท่ากับ 97.59 บาทต่อคน มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์เท่ากับ 2,910,621.75 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเต็มใจจ่าย ได้แก่ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และระดับรายได้ต่อเดือนและความเต็มใจจ่ายด้วยโครงการพัฒนา วิธีที่ 2 เท่ากับ 91.83 บาทต่อคน มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์เท่ากับ 2,738,829.75 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเต็มใจจ่าย ได้แก่ สถานภาพ ระดับการศึกษา และอาชีพ ดังนั้น การประเมินมูลค่าสิ่งแวดล้อมของการมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติดอยภูคา ที่ประเมินได้ สามารถนำไปอ้างอิงเพื่อกำหนดนโยบายหรือโครงการต่างๆในการอนุรักษ์อุทยานฯ หรือกำหนดเป็นค่าธรรมเนียมในการเข้าชมอุทยานฯ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ ซึ่งการจะกำหนดค่าสนับสนุนโครงการนั้นไม่ควรกำหนดเกินมูลค่าเฉลี่ยความเต็มใจจ่ายที่คำนวณหาได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

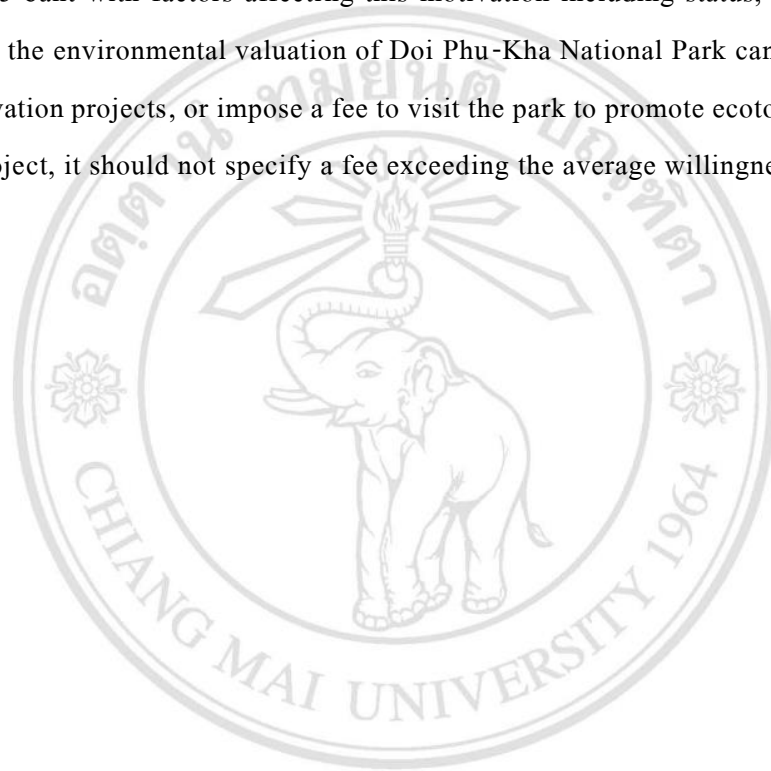
Independent Study Title	A Study of Tourist's Willingness to Pay for Conserving Doi Phu-Kha National Park, Nan Province		
Author	Miss Supaphorn Lertsuwan		
Degree	Master of Economics		
Advisory Committee	Lect. Dr. Nachatchapong Kaewsompong	Advisor	
	Asst. Prof. Dr. Chukiat Chaiboonsri	Co-advisor	

ABSTRACT

This research aims to study the economic and social characteristics of tourists and evaluate the willingness to pay for conserving Doi Phu-Kha National Park, Nan Province, and the analysis on the factors determining the willingness to pay for two hypothetical public actions, Conservation and Development. Conservation is presumably: 1) The establishment of nursery plants, 2) The enhancement of conservation. Development is presumably: 1) The tourism information service, 2) To improve the facilities. The information was collected from 400 sample Thai visitors who visited the National Park, and the data was analyzed with Tobit model application using Maximum Likelihood Estimation (MLE) technique.

The study found that the majority of respondents are female, 207 samples (51.75%). The respondents' ages are between 20-29 years old, 169 samples (42.25 %), and most are single, 277 samples (69.25%). The number of family members are 4-6 people, 264 samples (66 %). The level of education for the most respondents is bachelor's degree, 205 samples (51.25 %), and most are students, 126 samples (31.50 %). Most respondents receive a monthly income between 10,001-20,000 baht, 128 samples (32 %). The value of the willingness to pay of tourists shows the amount tourists are willing to pay for conserving Doi Phu-Kha National Park : the first conservation method is 53.40 baht per person, representing a total economic value of 1,592,655 baht with factors affecting this motivation including status, family, education, and

income. The willingness to pay for the second conversation method is 84.57 baht per person, representing a total economic value of 2,522,300.25 baht with factors affecting this motivation including status, education, occupation, and income. The first development method is 97.59 baht per person, representing a total economic value of 2,910,621.75 baht with factors affecting this motivation including status, education, occupation, and income. The willingness to pay for the second development method is 91.83 baht per person representing a total economic value of 2,738,829.75 baht with factors affecting this motivation including status, education, and occupation. So the environmental valuation of Doi Phu-Kha National Park can be to assign a policy, conservation projects, or impose a fee to visit the park to promote ecotourism. And to support the project, it should not specify a fee exceeding the average willingness to pay.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved